సమీక్షపేరుతో రాజ్యాంగ దుర్వినియోగం-బిజెపి ఎత్తుగడ

రాజ్యాంగాన్ని ఎందుకు సమీక్షించాలో చెప్పకుండా సమీక్షించాలి సమీక్షించాలి అని భారతీయ జనతాపార్టీ కొంత కాలంగా అంటున్నది. సమీక్షించడంలో తప్పేముంది అని ఎదురు ప్రశ్న వేస్తా ఉంది. తప్పేముంది? ఏమీ లేదు. ఏదీ శాశ్వతం కాని ఈ ప్రపంచంలో ప్రస్తుత భారత రాజ్యాంగం మాత్రం శాశ్వతమని ఎందుకనుకోవాలి? కాని ఎందుకు మారాలి, ఏ దిశగా మారాలి అన్న ప్రశ్నలు వేసుకోవాలి. ఆ ప్రశ్నలకు తమ జవాబేమిటో చెప్పకుండా సమీక్షించాలి, మార్చాలి అని బిజెపి వాళ్ళు అనడంలో ఏదో దురుద్దేశ్యం లేకపోదని ఉండదని అనుమానించేవారిని ఆక్షేపించవలసిన పని లేదు. అన్ని విషయాలలో లాగ ఈ విషయంలో కూడా వారి 'హిడెన్ ఎజెండా' ఏమిటి? అది రాజ్యాంగాన్ని ముందుకు తీసుకుపోతుందా లేక వెనక్కి తీసుకుపోతుందా? అంటే ప్రజలకు మరింత ప్రజాస్వామ్యం మరిన్ని సమానత్వపు హక్కులు కల్పిస్తుందా, ఉన్నది తీసేస్తుందా?

మొత్తంగా సమాజాన్ని అస్థిరతలో పడేసే ప్రమాదం లేకుండా రాజ్యాంగ సవరణలకు పరిమితులు పెట్టాలనేది సర్వత్రా కనిపించే ఒక ఆదుర్దా. రాజ్యాంగాన్ని సులభంగా సవరించే అవకాశం ఏ రాజ్యాంగమూ అనుమతించదు. ఉన్నంతలో భారత రాజ్యాంగమే కొంత సులభమైన అధికారాన్ని ఇస్తుంది. కేవలం అప్పుడు అధికారంలో ఉన్నవారి ఇష్టాయిష్టాల ప్రకారం మార్పులు జరగకూడదని, సమాజంలో మెజారిటీ ప్రజల ప్రత్యక్ష సమ్మతి ఉన్న రాజ్యాంగ సవరణలను మాత్రమే అనుమతించాలని ఒక అభిప్రాయం ఉంది. దానిని అనుసరించి కొన్ని దేశాల రాజ్యాంగాలు రెఫరెండం లేకుండా రాజ్యాంగ సవరణలు అనుమతించవు. కాని అన్ని అభ్యుదయకరమైన మార్పులకు మెజారిటీ మద్దతు ఉండకపోవచ్చును. కాబట్టి ఇది సర్వత్రా కాంక్షణీయమైన పరిమితి కాకపోవచ్చు. పద్ధతి సంగతి అటుంచి లక్ష్యానికొస్తే రాజ్యాంగాన్ని ముందుకు తీసుకుపోయే మార్పులే తప్ప వెనక్కి తీసుకుపోయే సవరణలు అనుమతించకూడదనేది మరొక సమీచీనమైన ఆతృత. ఏది పురోగమనం, ఏది తిరోగమనం అనే విషయంలో ఏకాభిప్రాయం ఉండకపోవచ్చునన్న సంగతి అటుంచి, మెజారిటీ కోరుకున్నా తిరోగమనమని భావించిన దానిని అనుమతించకూడదనడంలో ఆచరణాత్మకమైన ఇబ్బందులు ఉండక తప్పదు. అప్పుడా సమస్య రాజకీయంగా పరిష్కారంకాగలదే తప్ప రాజ్యాంగ శాస్త్రం దానిని పరిష్కరించలేదు. పెద్ద సంఖ్యలో సామాజిక మద్దతు ఉన్న మతవాదుల నుండి రాజ్యాంగ లౌకికసూత్రాన్ని నిషేధాలు, నిర్బంధాల ద్వారా కాపాడాలని ప్రయత్నం చేస్తున్న అల్జీరియా, టర్కీ వంటి దేశాలు ఈ సమస్యను ఎదుర్కొంటున్నాయి.

భారత సుప్రీంకోర్టు ఈ క్లిష్టతరమైన సమస్యకు ఒక జవాబు చెప్పింది. భారత రాజ్యాంగం ప్రకారం రాజ్యాంగంలో సవరణలు తీసుకొచ్చే హక్కు పార్లమెంటుకు మాత్రమే ఉంది. (కేంద్ర రాష్ట్ర సంబంధాలకు వర్తించే విషయమైతే అసెంబ్లీలు కూడా తగు సంఖ్యలో ఆమోదించాలని ఉంటుంది.) అంటే ప్రజలు చట్టసభల ద్వారా మాత్రమే రాజ్యాంగాన్ని మార్చవచ్చునని భారత రాజ్యాంగం అంటుంది. చట్టసభలు ప్రజాభిప్రాయానికి ఒక మేరకు ప్రాతినిధ్యం వహిస్తాయి. కాబట్టి ఇది అహేతుకమైన నియమం కాదు. కాని సవరణ పద్ధతి ఇట్లాగే ఉండవలసిన అవసరమేమీ లేదు. ఇంతకంటే ప్రజాస్వామికమైన ఏర్పాట్లు ఉండగలవు. అయితే చట్టసభలు రాజ్యాంగాన్ని తమ ఇష్టానుసారం మార్చేయవచ్చునా? ప్రజలు ఎన్నుకున్న మెజారిటీ ప్రతినిధులం కదా అని పాలక పక్షం రాజ్యాంగాన్ని ఏమైనా చేసేయవచ్చునా? దీనికి మన రాజ్యాంగంలో ఏ జవాబూ లేదు. సవరించే పద్ధతి మీదే తప్ప దిశ మీద రాజ్యాంగం ఏ పరిమితీ పెట్టలేదు. సుప్రీంకోర్టు జవాబు చెప్పవలసి వచ్చింది. మొదట్లో రాజ్యాంగంలోని ఏ విషయాన్నయినా (రాజ్యాంగం నిర్దేశించిన పద్ధతిలో) పార్లమెంటు సవరించవచ్చును, తొలగించవచ్చును అని సుప్రీంకోర్టు అన్నది. తరవాత గోలక్‌నాథ్ కేసులో (1964) పార్లమెంటు రాజ్యాంగంలో ఏ విషయాన్నయినా సవరించవచ్చును కాని ప్రాథమిక హక్కులను మాత్రం ముట్టుకోవడానికి వీలు లేదన్నది. దీని మీద చాలా వివాదం చెలరేగిన తరువాత కేశవానంద భారతి కేసులో (1973) సుప్రీంకోర్టు తన అభిప్రాయాన్ని పాక్షికంగా సవరించుకొని పార్లమెంటు రాజ్యాంగంలోని ప్రాథమిక హక్కులతో సహా ఏ విషయాన్నయినా, ఏ మేరకయినా సవరించవచ్చును కాని నిర్మాణం దెబ్బ తినకూడదని, దెబ్బతిన్నట్టయితే ఆ సవరణ చెల్లదని చెప్పింది.

ఇప్పటివరకు రాజ్యాంగ సవరణల విషయంలో ఇదే సుప్రీంకోర్టు అభిప్రాయంగా ఉంది. మళ్ళీ సుప్రీంకోర్టే తిరగదోడేంతవరకు ఇదే ఈ విషయంలో చట్టబద్ధమైన ప్రమాణంగా ఉంటుంది. అంటే ఇంతకు మించి వేరే పరిష్కారం మనం ఆలోచించకూడదని కాదు. ఆ మాట కొస్తే సుప్రీంకోర్టు కూడా తన అభిప్రాయం (మంచికైనా, చెడుకైనా) మార్చుకోవచ్చు. కేంద్ర ప్రభుత్వం మాత్రం ప్రస్తుతానికి ఈ పరిధిలోనే వ్యవహరించక తప్పదు.

ఇక్కడున్న అస్పష్టమైన విషయమేమిటంటే రాజ్యాంగం మౌలిక స్వరూపం లేక మౌలికనిర్మాణం ఏమిటి అనేది. దానిని సుప్రీంకోర్టు ఎక్కడా ఒకచోట సమగ్రంగా నిర్వచించలేదు. కాని కేశవానంద భారతి కేసులో మొదలుపెట్టి వివిధ తీర్పులలో వివిధ మౌలిక అంశాలను సూచించింది. ఆ తీర్పుల ప్రకారం కూడ బిజెపి తమ మనసులో ఉన్న మార్పులు తీసుకు రాలేక పోవచ్చు. ప్రజాస్వామ్య పాలనావ్యవస్థ, రాజ్యాంగానికి ఉండే ఫెడరల్, లౌకిక స్వభావం, సంక్షేమరాజ్యాన్ని నిర్మించాలన్న రాజ్యాంగ ఆదేశం, చట్టసభలకూ కార్యనిర్వాహక శాఖకూ న్యాయవ్యవస్థకూ మధ్య ఉన్న అధికార విభజన, దేశ సమగ్రత సమైక్యత సార్వభౌమత్వాలు, ప్రాథమిక హక్కులు పౌరులకు కల్పించే గౌరవ ప్రదమైన అస్తిత్వం, చట్టబద్ధపాలన, ప్రాథమిక హక్కులకూ ఆదేశిక సూత్రాలకూ మధ్య సమతుల్యం, న్యాయవ్యవస్థకు ఉండే స్వతంత్రత, సమీక్షా అధికారం మొదలైనవి ఇప్పటిదాకా వివిధ తీర్పులలో సుప్రీం కోర్టు గుర్తించిన రాజ్యాంగ మౌలిక నిర్మాణానికి సంబంధించిన అంశాలు. ఈ మౌలిక నిర్మాణానికి భంగం వాటిల్లనంతకాలం పార్లమెంటు రాజ్యాంగాన్ని ఎంతగానయినా సవరించవచ్చుననేది ప్రస్తుత చట్టం.

వలసపాలన కాలంలో ముందుకొచ్చిన సాంఘిక ఆర్థిక రాజకీయ ఉద్యమాలలో పుట్టి రాజ్యాంగంలోకి ఏదో ఒక రూపంలో వచ్చి చేరిన ప్రజాస్వామిక ఆదర్శాలని ఆధారం చేసుకొన్నదే ప్రస్తుత చట్టం. ఆ ఆదర్శాలలో ఎన్నిటితో బిజెపికి ఏకీభావం ఉంది? బిజెపి ఏ సంఘపరివార్‌లో భాగమో ఆ సంఘ పరివార్ జాతీయోద్యమ కాలంనాటి రాజకీయ ఉద్యమంలోగాని, సంఘ సంస్కరణోద్యమాలలోగాని, తెలంగాణ పోరాటాలలోగాని, ఆదివాసీ తిరుగుబాట్లలోగాని పాల్గొనలేదు. గాంధీ తన చివరి రోజులలో తన శక్తియుక్తులన్నీ ఒడ్డి చేపట్టిన మతసామరస్య కృషిలో భాగం కాలేదు. అద్వానీకి, వాజ్‌పేయికి మాతృసంస్థ అయిన ఆర్ఎస్ఎస్ ఈ ఉద్యమాల ఆదర్శాలలో ఏ ఒక్కదానినీ స్వీకరించకపోగా వీటిలో చాలావాటికి అది ఆనాడు వ్యతిరేకం పైగా మత సామరస్యానికి, లౌకికతకు అది బద్ధశత్రువు.

నిజమే, ఆనాటికీ ఈనాటికీ వీటిలో మార్పేమీ రాలేదనలేం. వర్ణాశ్రమ ధర్మాన్ని స్త్రీలపట్ల వంటింటి ధర్మాన్ని ఆదర్శాలుగా ప్రకటించుకునే స్థితిలో బిజెపి ఇప్పుడు లేదు. సమానత్వ హక్కులు అడగడం అంటేనే జాతిని బలహీన పరచటం అనే గోల్వాల్కర్ అభిప్రాయాన్ని ఈ రోజు బిజెపి బహిరంగంగా చెప్పుకునే స్థితిలో లేదు. బిజెపికి అనుబంధంగా కూడా హక్కులడిగే కార్మిక సంఘాలూ, విద్యార్థిసంఘాలూ, మహిళా మోర్చా, దళిత మోర్చా ఉన్నాయి. మైనారిటీ అనే భావనే అనవసరమనీ మైనారిటీ అయినా మెజారిటీ అయినా అందరూ భారతీయులేననీ మైనారిటీ కమిషన్‌ను రద్దు చేసి దేశపౌరులందరికీ వర్తించే మానవ హక్కుల కమిషన్ నెలకొల్పాలనీ కేవలం కొన్ని సంవత్సరాల కిందటి దాకా మాట్లాడిన బిజెపి ఈ రోజు తాను ఎంత మంది ముస్లింలకు పార్లమెంటు టిక్కెట్లు ఇచ్చిందీ లెక్కగట్టి చెప్తూ ఉంది. కేంద్ర క్యాబినెట్‌లో ఎంత మంది ముస్లింలకు పదవులిచ్చిందీ చెప్తూ ఉంది. అయితే ఇది నిజమైన మార్పేనా? లేక పోతే కొంచెమైనా మారినట్టు కనిపించాలన్న గుర్తింపు తెచ్చిపెట్టిన ప్రదర్శనా? సమ్మెలతో ఆందోళనలతో జాతి ఆర్థిక ప్రగతిని కార్మికులు ధ్వంసం చేస్తున్నారనీ, కుల వ్యతిరేకత పేరిట దళితులు, బహుజనులు అంటూ సమాజాన్ని విభజించి శాంతి లేకుండా చేస్తున్నారనీ, పాలనావ్యవస్థలోనూ ఆర్థిక వ్యవస్థలోనూ ప్రతిభకు యోగ్యతకు చోటులేకుండా చేస్తున్నారనీ, స్త్రీల వ్యక్తిగత స్వేచ్ఛకాంక్ష కుటుంబ విలువలను ధ్వంసం చేస్తున్నదనీ, ఆదివాసులు ఆకాశంనుండి ఊడిపడినట్టు అడవులు మావే అంటున్నారనీ, మైనారిటీ మైనారిటీ అంటూ ఈ గడ్డమీద హిందువుగా పుట్టడమే నేరమయినట్టు మాట్లాడుతున్నారనీ, సంక్షేమం సంక్షేమ రాజ్యం అంటూ దేశ ఆర్థిక పురోగతికి అడుగడుగునా అడ్డంకులు కల్పిస్తున్నారనీ ఈ రకమైన నిరసన అసహనం ఉన్నదే బిజెపి. అలాంటివారు మన సమాజంలో చాలా మందీ ఉన్నారు. బిజెపి ఓట్లపునాది ఈ నిరసన నుండి వచ్చినదే. ఆ పార్టీ కార్యకర్తల, నాయకుల ఆలోచనల పునాది రంగం ఇదే. పైకి ఆ మాటలు ప్రకటించుకోవడం రాజకీయంగా ఇబ్బంది కరమని వేరే మాటలు మాట్లాడితే మాట్లాడవచ్చుగాక.

వారి ఇటువంటి సామాజిక పునాది మీద నిలబడి చేసే రాజ్యాంగ సమీక్ష ఏ విధంగా ఉండబోతుందో ఊహించడం కష్టంకాదు. జాతీయోద్యమ కాలంనాటి ఆకాంక్షలు భారత రాజకీయాలకు ఒక సామాన్య నుడికారాన్ని అందిచ్చాయి. ప్రజాస్వామ్యం, సంక్షేమం, మతం ఈ నుడికారంలోని ప్రధాన అంశాలు. రాజకీయ పార్టీల ఉద్దేశాలలో ఇందుకు భిన్నమైన అంశాలు అనేకం ఉన్నా, ఈ నుడికారంలోనే మాట్లాడడం ప్రజలు ఒత్తిడిపెట్టిన మేరకు తద్భిన్నమైన పాలసీలను ఈ ఆకాంక్షలతో సమన్వయ పరిచే ప్రయత్నం చేయడం లేదా చేసినట్టు కనిపించడం భారత రాజకీయాలలో తొలినాటి నుండి అన్ని రాజకీయ పక్షాలకూ ఉన్న అలవాటు. ఇది ఒట్టి బూటకం అనుకోనక్కర లేదు. రాజకీయాలలో వ్యక్తం అయ్యేది కేవలం బలవంతుల ప్రయోజనాలు కాదు. వారి ప్రయోజనాలకు బలహీనుల అవసరాలకు మధ్యనున్న సంఘర్షణ వ్యక్తమవుతుంది. సంఘర్షణాత్మక సమతుల్యం వ్యక్తం అవుతుంది. అప్పటికి ఆ సమాజం సాధించి స్థాపించుకున్న నాగరికతా ప్రమాణాల వెలుగులో ఇవి వ్యక్తమవుతాయి. 1990 వరకు భారత రాజకీయాలకు అలవాటయిన సమతాసంక్షేమాల ఆర్థిక సాంఘిక రంగాలలో బలహీనులయినవారికి కొన్ని వాస్తవికమైన ప్రయోజనాలు కల్పించింది. 1990లో మొదలయిన ఆర్థిక పునర్వ్యవస్థీకరణ ఈ నుడికారాన్ని మొట్టమొదటిసారిగా దెబ్బతీసింది. దాని స్థానంలో సమతకూ సంక్షేమానికీ తావులేని కార్పొరేట్ పరిభాష భారత రాజకీయాల భాష అవుతున్నది.

అయితే తొలినాడు కూడా భారత రాజకీయల సామాన్య పరిభాష అయిన ప్రజాస్వామ్యం, సమత, సంక్షేమాలకు దూరం ఉన్న ఒకే ఒక రాజకీయ పక్షం భారతీయ జనతాపార్టీ, దాని పూర్వరూపమైన భారతీయ జన సంఘ్. అందుకే బహుశా ఈ కొత్త ఋతువులో ఆ పార్టీ చాలా వేగంగా పాలక పార్టీ కాగలిగింది. సమతా సంక్షేమాల పరిభాష పట్ల సమాజంలో వివిధ స్థాయిలలో పేరుకుని పోయిన నిరసనను తనవైపు ఆకర్షించగలిగింది. ఇవన్నీ దృష్టిలో ఉంచుకుంటేనే ఈ రోజు వీళ్ళు చేపట్టబోయే రాజ్యాంగ సమీక్ష ఏ కోణం నుండి ఉండబోతుందో మనకు అర్థం అవుతుంది. అందుకే బహుశా నేడు ఏ రకమైన మార్పులు కోరుకుంటున్నదీ బయటికి చెప్పకుండ కేవలం సమీక్షిద్దాం, సమీక్షిద్దాం అని బిజెపి వారు అంటున్నారని కూడా మనకు అర్థం అవుతుంది.

[illegible] కావాలి? మైనారిటీలకు మతం, సంస్కృతి, విద్యారంగాలలో ప్రత్యేక రక్షణ కల్పించే ప్రాథమిక హక్కులయిన ఆర్టికల్స్, పౌరులెవరయినా వేరే ఏ ఇతర రాజ్యాంగయంత్రాంగ విభాగమైనా పౌరుల స్వేచ్ఛకు జీవించే హక్కుకు ఆటంకం కలిగించే చర్యలకు పాల్పడేటప్పుడు న్యాయంగా, నిష్పాక్షికంగా, హేతుబద్ధంగా వ్యవహరించాలంటూ సుప్రీంకోర్టు ఆర్టికల్ 21కి ఇచ్చిన వివరణను తొలగించడమా? రిజర్వేషన్లు మొత్తంగా 50 శాతం మించడానికి వీలు లేదని అదే సుప్రీంకోర్టు ఏ తర్కం లేకుండా చేసిన సూచనలకు రాజ్యాంగ బద్ధత కల్పించడమా? శాశ్వకేంకావాలి? ఒక్క విషయం మాత్రం మొన్న అద్వానీ బయటపెట్టాడు. పార్లమెంటరీ ప్రజాస్వామ్యం స్థానంలో అధ్యక్షతరహా పాలనకు నెలకొల్పడం ఉచితమా కాదా అనే చర్చతాము చేపట్టదలచిన రాజ్యాంగ సమీక్షలో ఒక ముఖ్య అంశమని ఆయన అన్నాడు. సుప్రీం కోర్టు ప్రజాస్వామ్యం రాజ్యాంగ మౌలిక స్వరూపంలో భాగమని అన్నది కానీ అది పార్లమెంటరీ ప్రజాస్వామ్య రూపంలోనే ఉండాలని అనలేదనీ అధ్యక్షతరహా పాలనకూడ ఒక ప్రజాస్వామ్య రూపమే కాబట్టి ఆ సవరణ రాజ్యాంగ మౌలిక స్వరూపాన్ని ఉల్లంఘించిందనీ అన్నారు. (అందరు జడ్జిలు అనలేదు గానీ కేశవానంద భారతికేసులో జస్టిస్ జగన్మోహనరెడ్డి పార్లమెంటరీ ప్రజాస్వామ్యం రాజ్యాంగ మౌలిక స్వరూపంలో భాగమనే అన్నారు. అద్వానీ న్యాయసలహాదారులెవరోగాని వారు ఆయనకు ఈ సంగతి చెప్పినట్టు లేరు.)

కోర్టు సంగతి అలా ఉంచి భారత దేశ పరిస్థితులకు ఏది తగినదో కొంచెం ఆలోచిద్దాం. మన దేశంలో సామాజికంగానూ భౌగోళికంగానూ చాలా వైవిధ్యం ఉంది. వివిధ ప్రాంతాల, ప్రజాశ్రేణుల ప్రయోజనాలనూ ఆకాంక్షలనూ ఇముడ్చుకోగల పాలనావ్యవస్థ ఈ దేశానికి అవసరం. సామాజిక ఆర్థిక అసమానతల వల్ల ప్రజాశ్రేణులన్నిటికి ఈ విషయంలో ఒకే సామర్థ్యం ఉండదు. బలం, అధికారం, డబ్బు ఉన్న వారి ప్రయోజనాలకు దొరికినంత సులభంగా అవిలేని వారి ప్రయోజనాలకు గుర్తింపు దొరకదు. తమ అవసరాల మేరకు ప్రభుత్వంపైన ఒత్తిడిపెట్టే అవకాశం అది ఉద్యమాల ద్వారా కావచ్చు. ఎన్నికల ద్వారా కావచ్చు. పార్లమెంటరీ ప్రజాస్వామ్యంలో ఉన్నంతగా అధ్యక్షతరహా పాలనలో బలహీన వర్గాలకూ ప్రాంతాలకూ అవకాశం ఉండదు. 'సుస్థిరత్వం' ప్రధానం అనుకునే వారికిది జాతిప్రయోజనాలకు భంగ కరమైన విషయంగా కనిపించవచ్చు. కానీ ఒక్కసారి నేరుగా ఎన్నికలు అయిదేళ్ళు పార్లమెంటుకు పరోక్షంగా మాత్రమే జవాబుదారు అయి పరిపాలించే అధ్యక్షుడి ప్రభుత్వంపైన ఒత్తిడిపెట్టే అవకాశం ధనవంతులకూ బలవంతులకూ ఉన్నంతగా బలహీనులకు ఉండదు.

బిజెపి తన ప్రతిపాదనకు ఎరగా చూపిస్తున్న సుస్థిరత్వానికి పోటీ అస్థిరత కాదు. సంక్షేమం సమత అని గుర్తిస్తే తప్ప అధ్యక్ష తరహా పాలనకు ఎందుకు వ్యతిరేకించాలో అర్థం కాదు. పార్లమెంటరీ ప్రజాస్వామ్యం వాటికి భరోసా ఇస్తుందని కాదు. నిజానికి ఏ రాజకీయ రూపమూ సామాజిక ఆర్థిక సమానత్వానికి తనంతట తాను భరోసా ఇవ్వలేదు. హెచ్చుతగ్గులలో అవకాశం మాత్రమే కల్పించగలదు. ఆ అర్థంలో అధ్యక్షతరహా పాలనకంటే ఇప్పుడున్న పార్లమెంటరీ ప్రజాస్వామ్యమే మెరుగయింది. దీనికి ప్రజలవల్ల మరింత జవాబు దారీతనాన్ని కల్పించే దిశలో చేసే సవరణలు చేయడాన్ని గురించి ఆలోచించవలసిందిగాని ఈ మాత్రం కూడా జవాబు దారీ తనం లేని పాలనావ్యవస్థ వద్దు. అది రాజ్యాంగ మౌలిక స్వరూపానికి విఘాతం కలిగిస్తుందని సుప్రీంకోర్టు అన్నా అనకున్నా రాజకీయంగా ఈ నిర్ణయం ప్రజలు తీసుకోవడం అవసరం.

-డాక్టర్ కె. బాలగోపాల్